

8 Es tracta d'establir sis ordres sacerdotals, de les quals, només l'última, equivalent a l'actual sacerdoti, comportaria la renúncia total a la família, i a l'exercici del sexe, que sembla que és una de les condicions fonamentals per a la consagració sacerdotal. Altrament, les ordres restants, serien encomanades a cristians ben dotats, amb un mínim de condicions personals i que, a vegades, poden superar als mateixos capellans. Al cap i la fi, si l'Esperit Sant bufa a través dels homes, com més alt quocient intel·lectual tinguin els homes, menys haurà de bufar l'Esperit Sant.

9 Les ordres serien les següents:

Ordre dels administratius. Tindria com a funció, resoldre aquells problemes de tipus administratiu, comptable, burocràtic o similars, que ara distreuen l'atenció dels capellans. Podria ser encomanada a banquers, botiguers, i en general a aquella gent que té una certa capacitat administrativa.

Ordre dels ensenyaires. Dedicada a ensenyar cateisme per a nens i adults, donar conferències i cursos, etc. Estaria en mans de mestres i educadors que, se suposa, podrien adoctrinar el poble de Déu, amb la mateixa eficàcia amb que ara adoctrinen el poble dels homes. Al cap i la fi, la pedagogia pot ser tant útil a l'hora d'ensenyar doctrina com a l'hora d'ensenyar matemàtiques. Oi que sí?

Ordre dels liturgistes. Dedicada a l'administració de sagraments, funcions religioses, cants, lectures, etc. Queda de banda, el polèmic tema de la missa que, en tot cas, podria realitzar-se deixant per als sacerdots, exclusivament, la consagració. Tinguem en compte que, una mica ben preparat, en misses programades en cadena, el capellà podria fer en poca estona, un nombre important de consagracions. Aquesta ordre seria per als artistes: escultors, pintors, actors... O sigui, gent amb gust per la forma i facilitat per a l'estètica.

Ordre dels predicaires. Formada per persones de condicions oratòries, com, per exemple, rapsodes, polítics, militars, etc. A partir dels materials elaborats per ordres superiors a la seva, farien les predicacions i homilies. I cal suposar que, moltes vegades, podrien superar algunes de les que, ara, els capellans no acaben de deixar prou fines, degut a una manca de temps per a la seva preparació.

Ordre dels pensaires. Seria la responsable de l'estudi i interpretació dels textos bíblics, reflexions

teològiques i, en fi, totes aquelles qüestions de tipus doctrinal que calen ser examinades i elaborades continuament. Podrien donar part de la doctrina que ara cal preparar a corre cuita en les conferències episcopals. Estaria formada pels professors universitaris, filòsofs, científics i, en general, la èlite pensant.

Ordre dels sacerdots: Equivaldria al sacerdoti actual. Formaria vèrtex de la piràmide i la seva funció específica seria repartir, arreu del món, paciència i amor fratern. Deslliurats de totes les càrregues secundàries que ara els acaparen, els sacerdots sortien diàriament amb l'objectiu de visitar vells i malalts, conversar amb solitaris, compartir tristesses i alegries de tothom. En una paraula, portarien a la pràctica la quintaessència del cristianisme que és l'amor fratern.

10 No cal dir que aquest esquema és perfectible i que totes les modificacions que vulguem poden ser estudiades. En tot cas es limita a proposar una via per a alliberar una quantitat d'energies que ara queden comprimides en un garbuix d'activitats importants, però secundàries, com poden ser la litúrgia, l'oratòria o la beneficència. Llavors, el sacerdot seria la veu de Déu entre els pobres i els solitaris del món.

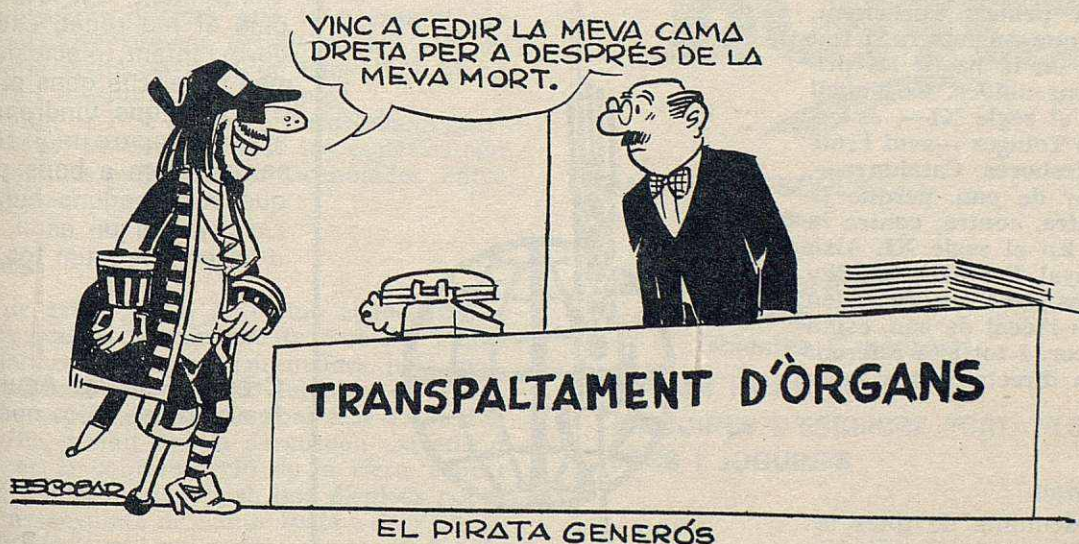
I, així, seria veritat el que sempre ha estat, només, promesa. I així la implacable realitat seria vençuda per la inefable teoria que ha estat esperança de la humanitat a través dels segles: la teoria de l'amor fratern.

Jaume Farriol

Nota de la direcció

Després que el nostre col·laborador Jaume Farriol, amb una punyent intuïció i una afinada ironia a la qual ja ens té acostumats, ha esbossat algunes de les grans qüestions que l'Església avui té plantejades: ens sembla oportú observar que no és sarcàstica aquella consideració sobre l'Església que, amarada de bon humor, parteix de la mateixa fe cristiana.

Humor

EL PIRATA GENERÓS